

Király Eszter

Pilóta doboza

Mi a problémám? Együtt kéne maradni, amíg leásunk a gyökeréig, de nem elveszteni az eszet közben, mert utána nem lesz mit használni. Ez az első, amit elhagyunk. Az elmegyógyintézet alatt, a föld alatt a másik oldalon, ott lesz, ami megfogalmazza azt, amiért velem kellene tartani.

Úgy kezeli a veszteséget, mintha győzelem lenne, próbálja kihozni belőle a jobb helyzetet, amit elfogadtatni kell, és meg is van oldva. Viszont van olyan, aki szerint ez nem elég. Nem magyarázat és megoldás, nincs megfelelő válasz. A téma még nincs lezárva.

Felszólalni ellene mindenkinek kihívás, és megtenni érdem. Ne értse félre, nem a sorsot vívom ki magam ellen. Csak megteszem a lépést. A szavaink hangosak, de tegyük is valamit. Tett. Köszönet. Álom.

Ha viszont veszték magammal szemben, nem gyászolok egyetlen napot sem. Felírom arra a listára, amit legközelebb nem követek el. Tovább lépek. Fejleszttem magam, és szárnyat próbálgatok.

A vitára visszatérve, más nézőpont is létezik, viaskodni ugyanazon az oldalon nem érdemes. A lehetőségek nyitottak, a felek pedig ugyanazok. De pont ennek kedvéért a hibát újra elkövetve kísértetni a sorsot és felhasználni egyfajta fegyverként, így kiérdemelve a meghallgatást.

„Majd megmutatom nekik.” Kinek? Nekem? Talált, süllyedt. Önmagam ellen fordítom, a szavakat sorozatként lövöm saját fegyveremmel. Minden tiszteletlenség nélkül kijelentve kicserélhetném, amihez ragaszkodom.

A problémám én vagyok. Kéz a kézben vezetem át magam a csatátéren, bajtársakért könyörögve a harcmezőn. Hiszen mások nem tudják, de segíthetnek ahhoz, hogy közelebb jussak a megoldáshoz. Tovább lépek, és felszegett fejjel várom, mi történik a másik napon, még akkor is, ha ez kívülről nem látszik, de belülről változom. Fehér zászló.

Tulajdonságai: kiismerhetetlen.

Elvesztem a légi folyosókon, lezuhanni nem fogok, mindig kitérek egy másik repülő elől. Viszont mi van akkor, ha saját magammal megyek szembe? Pontosan látom, előre merre mennék. És a tükörképem is. Így nem lesz más választásom, mint zuhanni. Egyre alacsonyabb szintre szállni. Látni, ahogy a madarak még utolsókat intenek nekem, ami emlékeztet a kalauzra, aki nevetve jelez, hogy indulhat a vonat. Nélkülem.

Vattacukor felhők között a nap sugarának hegyével írom a naplóm, elég halvány... Süvítést hallok és gépcsipogást. Jó tudni, hogy még a saját fajtám se hederít rám. Újabb repülőbaleset. Egy áldozata volt, nyomozás még folyik. Valószínűleg a pilóta tapasztalatlansága okozhatta. Nem csodálkozom. Tizenhét év. (Pfff.)

Hangos csobbanás. Tenger felett repültem. Elnézést kérek minden tengeri lénytől: én csak Atlantiszt keresem. Úgy emlékeztem, jól tudok úszni; hát tévedtem. Remélem, azért majd felismerhető leszek, és szüleim tudni fogják, hogy „Ó, igen, ő volt az, aki meg akarta puszilni a katicát és megragasztani a leesett lábát”. Ha erre nem jönnének rá, majd minden tulajdonságomat felírom egy kis lapra, s elhelyezem egy értékes fekete dobozba.

4:45. Jó reggelt!